

virkelig stor Betydning gjort. Sluttelig skal jeg udtale min Paastjønneelse af, at Regjeringen atter for det kommende Aar har opført Dyrctids-tillægget til Embedsstanden paa Finantsloven. Der er ganske sikkert saa meget større Trang dertil nu, som Embedsstanden i det sidste og indeværende Finantsaar ikke har opnaaet et saadant Dyrctids-tillæg, hvis Nødvendighed er anerkjendt af dette Thing derved, at det er tilstaaet til de kommunale Skolelærere. Det er ganske sikkert, at det har paaført Embedsmændene en Sum af Lidelser, der for de Vedkommende fuldkommen kan sættes ved Eiden af den Sum af Lidelser, som min ærede Kollega (Falbe-Hansen) før omtalte, og det er ganske sikkert, at det ikke vil være til Gavn for Samfundet, at en stor Del af Embedsstanden i det indeværende Aar er styrket i en Sjæld, som det vil være meget vanskeligt for den at komme ud af. Det er derfor at haabe, at dette Thing omfider vil bevilge det Dyrctidstillæg, som der i Virkeligheden ikke har været nogen Grund til at tage bort, og vil give for den forløbne Tid desforuden en extraordinær Bevilling til Dækning af den Sjæld, som kun altsfor mange Embedsmænd have maattet gjøre i denne Tid. For dette er stet, er der ikke raadet Bod paa den Ubillighed, der er bleven viist ved uden Grund at borttage det Tillæg, som i en Række af Aar var givet, og ved at borttage det under Lidsforhold, der ikke i nogen Henseende talte for at gaa ned til lavere Lønninger.

Solstein: En tidligere æret Taler (G. Hage) gjorde en Bemærkning om, at det vilde være ret interessant at se Finantslovsforlaget gaa til 2den Behandling, uden at Nogen havde udtalt sig, og jeg opfattede det ærede Medlems Ytringer saaledes, at han udtalte en Mistanke eller en Tvivl om, hvorvidt man fra anden Side her vilde tage Ordet, eller om, at der maatte eksistere en Aftale mellem Medlemmer om ikke at tage Ordet ved denne Leilighed. Jeg kan dertil kun sige, at jeg er uvidende om, at nogen saadan Aftale skulde eksistere, og at jeg for mit Vedkommende er gaaet herop idag i den Hensigt at tage Ordet. Jeg vilde ogsaa finde det underligt at negte at deltage i en Debat om det nu foreliggende Finantslovsforlag, som ikke har foreligget før, og som skal behandles i Vinter, og jeg vilde finde det saa meget mere beklageligt, som det dog maa siges, at jo mere det gaar op for os, at Regjeringen ved sine Forhandlinger og Overveielser ikke formaar at bringe en ordinær Finantslov tilveie, desto mere Opfordring maa der være for os til at se, om vi ikke kunne erstatte denne Mangel ved indenfor vort Omraade at gaa til en Ordning af det Stof, som Regjeringen har viist ikke at kunne magte, eller i ethvert Fald i det sidste Aar ikke har magtet. Jeg skal derfor ogsaa ikke blot udtale, at jeg, som sagt, ikke er be-

kjendt med, at der eksisterer nogen Aftale i den antydede Retning, men at jeg heller ikke tror, at der overhovedet har været noget som helst Saadant paa Bane. Grunden til, at jeg ikke tidligere har taget Ordet, ville de Herrer og de, der maatte have undret sig derover, ganske simpelt kunne finde deri, at jeg kun repræsenterer eller tilhører et Mindretal i Thinget, saa at det vilde være i høi Grad forunderligt, om jeg vilde begynde Debatten om Finantsloven, forinden det havde viist sig, om Andre, der vare langt kompetentere, efter hvad der er gaaet forud, til at tale — enten nu fordi de staa Regjeringen nærmere eller de staa Regjeringen fjernere eller tidligere have lebet Forhandlingene — vilde tage Ordet eller ikke. Jeg kan altsaa give min Grund til ikke tidligere at tale i eet Ord: Det er ren Beskedenhed, som har faaet mig til ikke tidligere at tage Ordet. Men efter at jeg har gjort denne Undskyldning for, at jeg nu deltager i Debatten, efter at jeg med stor Interesse har hørt paa Regjeringens nærmere eller nærmeste Bemærk — jeg veed ikke, hvilken Betegnelse der for Eiden er den rette — vil jeg med et Par Ord omtale de Dele af det foreliggende Finantslovsforlag, som jeg tror det rigtigt allerede ved 1ste Behandling at udtale mig om. Jeg haaber ikke at skulle trøtte det ærede Thing længe; jeg skal i hvert Fald gjøre mine Udtalelser saa korte, som jeg kan. Jeg kan dog, inden jeg omtaler Finantslovsforlaget, ikke undlade at udtale min Forundring over, at Regjeringen ikke har forelagt Finantslovsforlaget for indeværende Aar. Det forekommer mig, at dette var Regjeringens Pligt, og efter den høitærede Conseilspræsidents Udtalelser i forrige Samling og efter Valgene, maatte man antage, at ogsaa i høi Grad Regjeringen opfattede dette som sin Pligt — saavidt jeg husker, saaldt Ordene saaledes, at Regjeringen maatte anse det for sin Pligt at gjøre sit Yderste for at tilveiebringe en ordinær Finantslov, og den gik jo endog saavidt, at den i dette Niemed opløste Folkethinget to Gange —, og man maatte altsaa tro, at saalænge der ikke foreligger en ordinær Finantslov for Aaret iaar, vilde Regjeringen anse sig for nødt til at gjøre Alt, hvad den kunde, for at faae Nøgdsagen til at enes med den om en Finantslov for dette Aar. Jeg tilstaaer altsaa, at det har forundret mig i høi Grad at se Regjeringen forandre Anskuelse om en saa vigtig Sag og søle sig tilfreds med den midlertidige Lov. Det vilde sikkert ogsaa kun være ganske i Overensstemmelse med Grundlovens Tanke, om Regjeringen opfattede det som sin Pligt at tilveiebringe en ordinær Finantslov for indeværende Finantsaar. Regjeringens Stilling nu undrer mig saa meget mere, som den Tilfredshed med den midlertidige Lov, som i det Hele har givet sig Udtryk i Debatten som en Glæde i Regjeringens nærmest staaende Organer — jeg taler ikke om Regjeringens Bemærk her i Salen, men om Regjeringens Organer i Pressen